

Båden med det store navn.

I tidens løb har jeg haft mange fornøjelige og specielle oplevelser med Cimbria, men da det er en præsentation jeg er blevet bedt om at skrive og ikke en roman, har jeg udvalgt et par af mine favorithistorier.

I 1997 havde jeg glæde af, at dele Cimbria med Hanne Jacobsen og Morten Østergaard da vi skulle på Skt. Hanstur. Humøret var højt for Skt. Hansaften i ASR-regi er virkelig en stor oplevelse. Vi havde udstyret Cimbria med Big Blades for vi kunne jo lige så godt lade vores begejstring flippe lidt ud i årebladene. Allerede i havnebassinet roede Hanne, Morten og jeg koncentreret. Vi trak til af alle kræfter og fik hurtigt en fin rytme indarbejdet i min båd.

Vejret var en smule klamt, men bugten var blik og dønningerne så tilpas store at de ingen nævneværdig indflydelse havde på vores roning. Jeg kunne mærke at min krop var sprængfyldt med energi, og jeg tror i grunden at mine to følgesvende ligeledes rummede nævnte vitalitet. De første åretag havde i hvert fald afsløret en glæde ved roning ud over det sædvanlige. Cimbrias lette og skarpe skrog gled elegant gennem vandet. Det var en nydelse. Vi fokuserede på vores teknik, samlede vores erfaring på ét sted og forduftede ind i en form for trance. Lige netop denne dag blussede min ro-feber op. Denne uvirkelige følelse mellem alting og intet. En tilstand hvor det føles som om hele verden kryber ind i kroppen og falder til ro - en orgastisk stilstand.

Vi aktionerede i Cimbria efter alle kunstens regler og resultatet udeblev da heller ikke, for vi passerede den ene båd efter den anden. Et par besætninger prøvede at hamle op med vores raskhed, men de måtte hurtigt sande, at det ville kræve lidt mere end et par heftige åretag, hvis de skulle følge trop.

Ved Egå Havn mødte vi størst modstand. En anden 2´er reagerede på vores udfordring, men vi holdt en adstadig og indgroet hastighed. Herefter var resten en form sag. Mellem Egå og Studstrup flaksede en 4´er rundt, no pain no game, den tog vi os også kærligt af, hermed en lille hilsen til

Tom Thorsen og Co. Da vi nærmede os Skæring Hede, var Sylfiden med Anette Fredslund, Liselotte Kahns og Trine Fink, lige netop ankommet som den første båd. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi gerne havde mødt dem tidligere, men med mere end en halv times forspring var de i realiteten umulige at indhente.

Efter en velafviklet landgang pustede vi ud og beklagede at grillkullene endnu ikke havde nået tiltænkt destination, men alt i alt betød det knap så meget, for dagen var stadig unik og smuk.

Aftenen forløb efter planen. Folk havde traditionen tro medbragt rigeligt med mad til grillen og kunne trods en nært forestående forstoppelse, synge et par vers fra midsommervisen i skæret af et overvældende Skt. Hans bål.

Desværre bød vejrguderne på regn og folkets magelige vilje fik overtaget. Vi skulle hjem, og det kunne ikke gå hurtigt nok. Naturligvis gav vi Cimbria gas. Hun inviterede jo til den slags udskejelser, men da vi skulle holde hele vejen hjem gav vi naturligvis ikke efter for damens reneste og mest hæmningsløse plageri.

Efter et mindre rendez-vous ved Egå - "næsten uden kaffe" - tog satan for alvor ved de øvrige bådhold. En umiskendelig stønnen og prusten fortalte os at det uundgåelige "ASR - kom først hjem og undgå kødannelse-kapløb" var i fuld gang. Ej heller her svigtede Cimbria vores forehavende og hun reagerede prompte på alle vores anstrengelser. Hun kyssede hvert rotag farvel og flirtede blufærdigt videre med de efterfølgende. Vi blev åndet i nakken af en 4´er, men Cimbria var på dette tidspunkt klubbens hurtigste 2´er, og derfor fik samtlige både, inklusiv 4´eren, en god omgang ror. Vi kom først hjem og indtog en lun klubstue.

Forsætter på næste side

Det efterfølgende år havde Cimbria mere at byde på, dog af en helt anden karakter og under helt anderledes omstændigheder. Efter fire dejlige dage i Ann`s forældres sommerhus ved Ebeltoft Vig, var tiden atter inde til at drage mod Århus. Den sidste aften i sommerhuset blev selvfølgelig fejret med et gilde af en særpræget beskaffenhed, remmer og tøjler stod endnu en gang for skud og nattens mørke ebbede alt for tidligt ud.

Bådene blev sat i vandet og uha hvor det gik med sikker kurs mod den nærmest beliggende campingplads, hvor vi kunne forsyne os med smøger, matadormix, chokolade, chips og andet livsnødvendigt tømmermandsguf. Turen rundt om Helgenæs forløb uden de vildeste abstinenser, men nattens strabadser begyndte for alvor at sætte sit præg på folket, man ligger som man har redt og vores sengelinned havde fandeme været grundigt krøllet.

Da vi nåede Begtrup Vig blæste det selvfølgelig op fra vest og vi måtte virkelig byde ukendte kræfter op til dans. Strækningen omkring Mols Hoved var rigtig slem, i en times tid var jeg uendelig lykkelig over, at Cimbria omsluttede mine trætte og næsten døde ben, hun er let som et fnug i forhold til andre af samme art. Mine følgesvende Pernille og Nanna havde også deres kvaler, men Pernille så nu værst ud, hvilket sandsynlig skyldes at Pernille kan se sit hjem fra spidsen af Sletterhage, grim ting hva? Skødshoved Restaurant blev okkuperet af seks smadrede roere, den tredje besætning havde åbenbart sluppet rødvinen før os andre, jeg husker ikke hvor mange der kravlede de 500 meter fra havnen til restauranten, men der var i hvert fald ingen som løb. Folket var for trætte til at bestille mad, men det lykkedes dog efter megen ævl og kævl, flere var på grådens rand og det er svært at holde en peptalk når gabet er fyldt med fritter og tilbehør.

Til Århus skulle vi, bussen tog for lang tid og en taxi blev for dyr, og bådene ville forfærdelig gerne hjem til Lars Steen.

Nå men overfarten fra Hovedet til Vejlbj Hage forløb uden problemer, jeg spurgte naturligvis min besætning "som man skal efter reglerne" om de var trygge ved den nært forstående overfart, jeg kunne knap nok få et svar, de ville hjem, ville de.

Selvfølgelig roede vi omkap med vores følgebåd de sidste par kilometer (det er det samme hver gang), men på det tidspunkt kunne besætningerne alligevel ikke føle smerte, og her bør jeg endnu en gang rette min dybeste tak til Cimbria (vi kom først), jeg elsker dig også selv om du er vind og skæv.

Cimbria er forbundet med mange historier, f.eks. hendes fødsel, eller hvad med damens navn, hvor kommer det fra?

I klassiske skriftlige kilder foreligger beretninger om en germansk folkestamme kaldet Kimbrenne, samt om det såkaldte Kimbrertog fra slutningen af 2. årh. f. Kr. Mon ikke navnet stammer herfra? Hvis vi ser nærmere på vore forfædres bedrifter og tænker på Cimbrias talent, syntes brikkerne at falde i hak. Kilderne beretter at disse kimbrere, undertiden sammen med andre germanske stammer, som f.eks. teutonerne, førte gentagne kampe mod først de keltiske folkeslag og senere mod romerne. Det var kampe der ikke altid faldt ud til gunst for romerne. Desuden berettes det at kimbrerne foretog vidtstrakte vandringer i Europa.

Jeg kunne blive ved med at skrive om mine oplevelser med Cimbria, men det bliver du nok træt af i længden, en ting vil jeg dog betro dig før jeg skriver af: Hun og jeg er ikke færdig med hinanden.

P.P.

Støt Fiskeriudvalget vi støtter dig!
Just wait and see and you will feel free